

γιατί τα περί Νέας Τάξης Πραγμάτων

είναι γλώσσα φασιστών

(με ή χωρίς σβάστικα)

Εδώ και μερικούς μήνες τυχαίνει να φτάνει στα αυτιά μας όλο και συχνότερα η μαλακία περί ΝΤΠ, ως μια απάντηση στην άκρωσ μεταδοτική κορωνο-χούντα που τρώμε στη μάπα όλο αυτό τον καιρό. Είναι σύνθετες σε περιόδους τομής του ιστορικού ρου, καλή ώρα σαν και αυτή που ζούμε, της “υγειονομικής κρίσης”, αυτού του είδους οι ερμηνείες της πραγματικότητας να μπαίνουν δυναμικά στο δημόσιο διάλογο. Όσο ο κόσμος γίνεται πιο περίπλοκος και ο παραλογισμός συνήθειο, όσο η καθημερινότητα γεμίζει μέτρα, πειθαρχία και επιτήρηση –με ή χωρίς μπλε στολές– και όσο οι δυνατότητες για συλλογική δουλειά και κατανόηση της πραγματικότητας υποβαθμίζονται σε ένα προφίλ στα social media και στα angry reactions στον Μητσοτάκη, τόσο πιο πιθανό γίνεται κανείς να στραφεί σε εύκολες προκάτ εξηγήσεις για το τι συμβαίνει γύρω του. Είναι τέτοιο το ιστορικό και κοινωνικό βάρος που σημαδεύει αυτούς τους καιρούς, που όσοι και όσες καταφεύγουν καταπλακωμένοι στις παπαρολογίες περί ΝΤΠ, από την αδυναμία τους να αντιπαρατεθούν μονάχοι τους με την πραγματικότητα, αρκούνται στο να πουν τρεις λέξεις για να υπονοήσουν πως κατάλαβαν, πως ξέρουν τι παίζει πίσω από τις κουρτίνες.

Ποιοί είναι όμως αυτοί που μιλάνε γι’ αυτή τη «νέα τάξη»; Μέχρι τώρα είχαμε συνηθίσει αυτού του είδους τις ερμηνείες να τις ακούμε από τους πατενταρισμένους φασίστες και τους μικρο-φύρερ τους, που τις πουλούσαν με το κιλό σε επαρχιακούς σταθμούς και περίπτερα. Η ΝΤΠ είναι η κωδική ονομασία να πει κάποιος «είμαι φασίστας» στο λεωφορείο, στο κουρείο και στο σουπερμάρκετ χωρίς να τραβήξει πάνω του όλα τα βλέμματα.

Είναι το εύκολο ακρωνύμιο που έχει καρφωθεί στο μυαλό χιλιάδων μετά από χιλιάδες ώρες τηλεοπτικών εκπομπών, ιντερνετικών σχολίων και επίσημων ακροδεξιών λόγων για την πλέμπα. Ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός και ο ναζί σοσιαλισμός (sic), βέβαια, ήταν από παλιά μια εύγευστη τροφή και για μια μερίδα της κρατικής αριστεράς. Στην Ελλάδα είχαμε τον Ψαρουδάκη, τον αρχηγό του πάλαι ποτέ χριστιανοδημοκρατικού κόμματος που είχε συνεργαστεί με το ΠΑΣΟΚ, να φέρνει και να εκδίδει στην Ελλάδα τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών. Αλλά κομματάκι γνωστότερος από τον Ψαρουδάκη ήταν ο Μπέμπελ! Ο Μπέμπελ, ιδρυτής του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος στη Γερμανία, μιλώντας ιστορικά για αυτή τη σημαντική μερίδα αποχαυνωμένων, τους έβλεπε σαν ντε φάκτο συμμάχους και μιλούσε για τον αντι-εβραϊκό αντι-καπιταλισμό σαν έναν «σοσιαλισμό των ηλιθίων». Όταν οι «ηλίθιοι» βέβαια πήγαν να γίνουν κρέας για κανόνια στον Α΄ Παγκόσμιο και να σφάζουν Εβραίους και όποιον διαθέσιμο σε κάθε περιοχή, δεν βρήκαμε τον Μπέμπελ να τον ρωτήσουμε τι απέγινε ο σοσιαλισμός τους και τι πήγε λάθος σε αυτές τις υπέροχες συμμαχίες που φανταζόταν.

Πάντως η ιδέα επειδή ήταν καλή, έμεινε για πάντα και στην Ελλάδα διαμέσου της κρατικής αριστεράς. Στο Σύνταγμα, εκείνα τα υπέροχα χρόνια του 2010-2012 που όλη η αγανάκτηση της χώρας είχε μαζευτεί με κατσαρόλες και μούντζες στην πάνω και την κάτω μεριά της πλατείας, δεν έλειψαν οι κατάρες στη ΝΤΠ. Αγρότες, δημόσιοι υπάλληλοι και γενικώς ψεκασμένοι τίμησαν τα τρία αυτά γράμματα, βάζοντάς τα στα πανό τους και στα χείλη τους λίγα χρόνια προτού ψηφίσουν όλοι μαζί ΑΝΕΑ, Χ.Α. ή ΣΥΡΙΖΑ. Έκτοτε, όπως είδαμε, το σύστημα σείστηκε συθέμελα και τα μεγάλα συμφέροντα κρύφτηκαν στα σπίτια τους, φοβούμενα τους τύπους με τις μούντζες.

Όταν τα ακρωνύμια δεν έχουν πλάκα

Για να συναντήσει κανείς τη φράση ΝΤΠ πρώτη φορά, χρειάζεται να ανατρέξει στην περίοδο αμέσως μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όταν και χρησιμοποιήθηκε από τον Πρόεδρο της Αμερικής Γούντροου Ουίλσον (και όχι από τον Sin Boy) για να ανακοινώσει τη δημιουργία της Κοινωνίας των Εθνών, τον μετέπειτα γνωστό μας Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Σκοπός του εγχειρήματος υπήρξε η “διασφάλιση της παγκόσμιας ειρήνης και ευημερίας μεταξύ των κρατών”, τον οποίον εύγλωττα περιέγραψε ο Ουίλσον ως μια νέα παγκόσμια πραγματικότητα, ως ένα ελπιδοφόρο αύριο. Τα όπλα θα αντικαθίσταντο από τη διπλωματία, οι οβίδες από τα επιχειρήματα και τα χαρακώματα από τον διάλογο. Το φιάσκο βέβαια αυτής της κρατικής ομόνοιας δε θα αργήσει να σκάσει, μιας και μόλις μια εικοσαετία μετά η νύχτα του μαζικού πολέμου θα ξαναπέσει στο Παλέρμ, ξεκινώντας αυτή τη φορά από την Πολωνία.

Το κατά πόσο ο λόγος περί ΝΤΠ αποσκοπεί σε ένα καλύτερο και πιο δίκαιο αύριο, ή το κατά πόσο λειτούργησε και λειτουργεί ακόμα ως μια παγκόσμια πλατφόρμα για την ανάπτυξη λυκοφιλιών μεταξύ των πιο ισχυρών κρατών και της προώθησης των συμφερόντων τους, για να το καταλάβει κανείς αρκεί να δει περιστατικά σαν το παραπάνω. Όταν οι εχθροπραξίες λαμβάνουν χώρα σε μέρη που δεν άπτονται του ενδιαφέροντος των “ειρηνοποιών δυνάμεων” της ΝΤΠ, τότε καλά θα κάνουν να αλλάξουν τοποθεσία. Όταν πάλι τα ίδια αυτά “ειρηνικά κράτη” ετοιμάζονται για πόλεμο, τότε η ΝΤΠ είναι το πρώτο όπλο που τραβάνε από την επικοινωνιακή και ιδεολογική τους φαρέτρα. Τι καλύτερο παράδειγμα από τον λόγο του Τζορτζ Μπους του πρεσβύτερου όταν κηρύσσει τον πόλεμο στον Περσικό Κόλπο κατά του Ιράκ το 1990, που δικαιολογεί την εισβολή των Η.Π.Α. στο όνομα μιας καινούργιας παγκόσμιας τάξης χωρίς τρομοκρατία;

Ήδη από τον 19ο αιώνα και την περίοδο της κλασσικής αποικιοκρατίας της Δύσης, οι πόλεμοι που ξεκινούν οι Ευρωπαίοι σε όλες τις γωνιές του πλανήτη πάνε πακέτο και με την ιδεολογική τους κάλυψη. Τον 19ο αιώνα, οι ρατσιστές της εποχής εγκαινιάζουν τις θεωρίες τους περί κοινωνικού δαρβινισμού, περί φυσικής επιλογής και περί ανάγκης εκπολιτισμού των αγρίων από τους δυτικούς, για να δικαιολογήσουν τον ιμπεριαλισμό των ευρωπαϊκών κρατών. Η κατάκτηση του κόσμου από την Ευρώπη δε θα μπορούσε να σταθεί από μόνη της, αν δεν έμπαινε στο κάδρο αντιπαραθετικά με τους “καθυστερημένους λαούς” της Ασίας και της Αφρικής, και τη μελλοντική υπόσχεση της κυριαρχίας επί αυτών για ένα “πιο πολιτισμένο” αύριο. Αυτή ακριβώς η ιδέα παίρνει σάρκα και οστά με την ΝΤΠ τον 20ο αιώνα: είναι η δόθεν ανάγκη πίσω από τον πόλεμο, το όραμα πίσω από τις βόμβες. Όταν αυτές οι τρεις λέξεις ειπώνονται από το στόμα κάποιου εθνικού ηγέτη, τότε είναι σίγουρο πως κάπου στο κόσμο ετοιμάζεται να κυθεί μπόλοκο αίμα. Μια ιδέα σαν την παραπάνω χρησιμοποίησε εξάλλου και ο Χίτλερ ξεκινώντας τον Β΄ Π.Π, έναν πόλεμο τάχα ενάντια στο κατεστημένο, έναν πόλεμο που υποτίθεται θα τέλειωνε όλους τους μελλοντικούς πολέμους.

Η ΝΤΠ και οι ναζί

Όπως και σήμερα, έτσι και η περίοδος πριν τον Β΄ Π.Π. χαρακτηρίστηκε από έντονες διεργασίες και μεγάλες αλλαγές στο παγκόσμιο γίγνεσθαι, με μια νέα οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα να ξεκινάει να εμφανίζεται στον ορίζοντα. Ο δυτικός κόσμος βρίσκεται στο απόγειο της βιομηχανοποίησής του, με τη μηχανή να μπαίνει στο προσκήνιο

και τις ιδέες του Τέλνερ και του αντισημίτη Φορντ περί επιστημονικής διαχείρισης της παραγωγής και εργασίας σε αλυσίδες να εξαπλώνονται ραγδαία σε όλη την Ευρώπη και την Αμερική. Οι αλλαγές αυτές συμπαρασύρουν, όπως είναι φυσικό, και όλα τον υπόλοιπο κοινωνικό βίο και τρόπο ζωής. Μια πρόγευση αυτών των αλλαγών είχε παρθεί και μερικά χρόνια πίσω, στον Α΄ Π.Π., όπου πολύ μακριά από τη μέχρι τότε εικόνα του ήρωα πολεμιστή και της ιερής ένωσης μέσα από τη μάχη, οι στρατιώτες “προλεταριοποιούνται”, ξεπέφτουν στο στάτους του χειριστή πολεμικών μηχανών και ανάγονται σε γρανάζια μιας γραφειοκρατικής πολεμικής δύναμης. Ο Μαξ Βέμπερ, υπογραμμίζοντας τα κοινά στοιχεία στην κρατική διοίκηση, τον στρατό και τα εργοστάσια της εποχής, διαπιστώνει στους τρεις αυτούς τομείς τον ίδιο διαχωρισμό του εργαζομένου από τα υλικά μέσα της επιχείρησης: μέσα παραγωγής στην οικονομία, πολεμικά εργαλεία στο στρατό και υλικά μέσα διαχείρισης στην δημόσια διοίκηση.

Η χειραφέτηση των εβραίων στην Δύση εκείνη τη περίοδο και κάτω από αυτές τις συνθήκες, οδηγεί λοιπόν στην κατασκευή του στερεοτυπικού Εβραίου, μιας οικουμενικής και αδιαφοροποίητης κατηγορίας που πάνω της φορτώνεται η απώλεια των παραδοσιακών αξιών και η αλλαγή της σκυτάλης από τον παλιό στο νέο, πιο ανώνυμο και ορθολογικό κόσμο. Τόσο οι πρώτοι σοσιαλιστές, ειδικότερα στη Γαλλία, όσο και οι πιο συντηρητικοί κύκλοι, βρίσκουν τον κοινό τους εχθρό: για τους πρώτους ο αντικαπιταλισμός σήμαινε αντισημιτισμό, και για τους δεύτερους οι Εβραίοι ήταν οι κύριοι υπεύθυνοι για την απώλεια της παραδοσιακής τάξης πραγμάτων και των αριστοκρατικών αξιών. Χαρακτηριστικά είναι τα γραπτά των θεωρητικών της “συντηρητικής επανάστασης” εκείνη την περίοδο, που συνδέουν την ελεύθερη οικονομία με τον εβραϊκό εγκέφαλο, και οι δημιουργίες διαφορών ευρωπαϊών καλλιτεχνών που απεικονίζουν τους εβραίους ως ρομπότ. Σε αυτό το κλίμα νοσταλγίας της παραδοσιακής κοινότητας και μετά την κρίση της ήττας του Ράιχ του Κάιζερ, το ναζιστικό κόμμα χρησιμοποιεί το τρικ που είδαμε και πιο πριν για να συσπειρώσει τη βάση του: μιας και οι εβραίοι ενόρκωσαν ήδη την αφαίρεση του νεωτερικού κόσμου, τότε η αντισημιτική βιολογικοποίησή τους ήταν το κλειδί για την πολυπόθητη εξέγερση ενάντια στη ίδια την νεωτερικότητα. Όλο αυτό το ναζιστικό σχέδιο για την αλλαγή κατεύθυνσης του κόσμου ευαγγελιζόταν την ανατροπή της παλιάς “Νέας Τάξης Πραγμάτων”, για να έρθει μια νεότερη “Νέα Τάξη Πραγμάτων”. Ο αντισημιτισμός λοιπόν και η ρητορική των ναζι δείχνουν να μην απέχουν και πολύ από τον λόγο περί ΝΤΠ. Για την ακρίβεια μοιράζονται κάτι πολύ κοινό. Και τα

δύο αρθρώνονται σαν κοσμοθεωρία, σαν μια καθολική εξήγηση της πραγματικότητας, με τους ρόλους στα δύο παραμύθια να είναι ίδιοι: είναι από τη μια οι εβραίοι, μια μυστική και αριστοκρατική ελίτ που εκπροσωπεί την παγκοσμιοποίηση και την απώλεια των διαχρονικά “ανθρώπινων αξιών”, και από την άλλη το 99%, ο απλός κόσμος. Η πηγή και των δύο ερμηνειών στηρίζεται βαθιά στη συνωμοσιολογία, στην μετάθεση των ευθυνών και στην επικίνδυνη άγνοια· στηρίζεται εν τέλει στην θυματοποίηση των πραγματικών θυτών.

Ποτέπτο – ποτάτο

Κάπου εδώ αξίζει να τονιστεί πως η ΝΤΠ με θετική χροιά, όπως χρησιμοποιήθηκε από τους ναζι και τα κράτη στον 20ο αιώνα, και η ΝΤΠ με αρνητική χροιά, όπως χρησιμοποιείται από τους φασίστες, είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Όπως φαίνεται και παραπάνω, η εναντίωση σε κάποια ΝΤΠ σημαίνει και την αντικατάσταση της από μια άλλη, πιο νέα ΝΤΠ. Η βασική ιδέα όμως, πίσω από κάθε λόγο περί ΝΤΠ είναι κοινή. Είναι η αδυναμία και η έλλειψη προσπάθειας κατανόησης του κόσμου μέσα από συλλογική δουλειά, είναι η αναγωγή του τι μας συμβαίνει σε συνωμοσιολογίες και μυστικές κάστες. Αυτή ακριβώς η αδυναμία πολιτικής οργάνωσης και συγκρότησης απέναντι στα κράτη και τους φασίστες τους είναι που αφήνει υποκείμενα που μοιραζόμαστε τόσα κοινά εκτεθειμένα να παίζουν το παιχνίδι με τους κρατικούς όρους.

Επιπλέον, όπως λέγαμε στο προηγούμενο μας τεύχος, στο σχετικό κείμενο για τη συνωμοσιολογία, όλες οι θεωρίες συνωμοσίας που σέβονται τον εαυτό τους πρέπει να χτυπούν τον αδύναμο αποδίδοντάς του μια υπερδύναμη, και για αυτόν ακριβώς το λόγο οι θεωρίες συνωμοσίας, όπως τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών, ιστορικά επινοήθηκαν από τις μυστικές υπηρεσίες κρατών που κατέρρεαν και προκειμένου να σωθούν, κοιτούσαν να ρίξουν το φταίξιμο για τις εσωτερικές κρίσεις σε έναν από εχθρό, συνήθως σε μια μειονότητα-αποδιοπομπαίο τράγο, συνδέοντάς τον με κάποιο κρυφό σχέδιο κατάκτησης του κόσμου. Εν τέλει, κανείς δεν έγινε σοφότερος στην πράξη μιλώντας για μασόνους και ΝΤΠ στα τραγούδια του, στα συνθήματά του, στις κουβέντες του. Ίσα-ίσα έγινε πιο μαλάκας! Δείτε για παράδειγμα τον Sin Boy και τους ράπερς που το παίζουν ράντικαλ αλλά λίγο-πολύ τους φταίνε τα ίδια που φταίνε και στην Εκκλησία της Ελλάδος: οι εβραίοι κι οι μασόνοι. Όλοι αυτοί οι τύποι ξεκάστηκαν γιατί τα λέει βέβαια καλύτερα από αυτούς η Εκκλησία. Καθώς μάλιστα αυτή έχει πίσει όλη τη σχετική πελατεία –και άντε τώρα να φτιάξεις νέο αντι-μασονικό και αντι-εβραϊκό ρεύμα στην Ελλάδα!– σ’ εκείνους δεν μένει παρά ο άχαρος ρόλος να ψαρεύουν στα θολά νερά του εθνικιστικού βούρκου.

Συνοψίζοντας, ΝΤΠ πάει να πει να υιοθετείς έναν κυρίαρχο λόγο, που ιστορικά υιοθέτησαν φασίστες και αφεντικά, για να μιλήσεις αφηρημένα ενάντια στο... κατεστημένο. ΝΤΠ πάει να πει δικαιολόγηση ενός επερχόμενου πολέμου, милитарισμός και συνωμοσιολογία. ΝΤΠ πάει να πει ότι βαριέσαι να πεις κάτι παραπάνω για την πραγματικότητα που ζεις πέρα από το να βάλεις τρία γράμματα στη σειρά. ΝΤΠ πάει να πει συμπόρευση με την κυρίαρχη κρατική αφήγηση που βάζει στο στόχαστρο το αφηρημένο και το σκοτεινό για να μην στοχοποιηθεί το από και το συγκεκριμένο. Τις μαλακίες περί ΝΤΠ τις είδαμε και το 2010-2012 επί Αγανακτισμένων. Τις μαλακίες ετούτες τις καρπώθηκαν αυτοί που τις έριξαν στο πολιτικό τραπέζι. Οι Συριζαίοι και οι φίλοι τους οι ακροδεξιοί.